

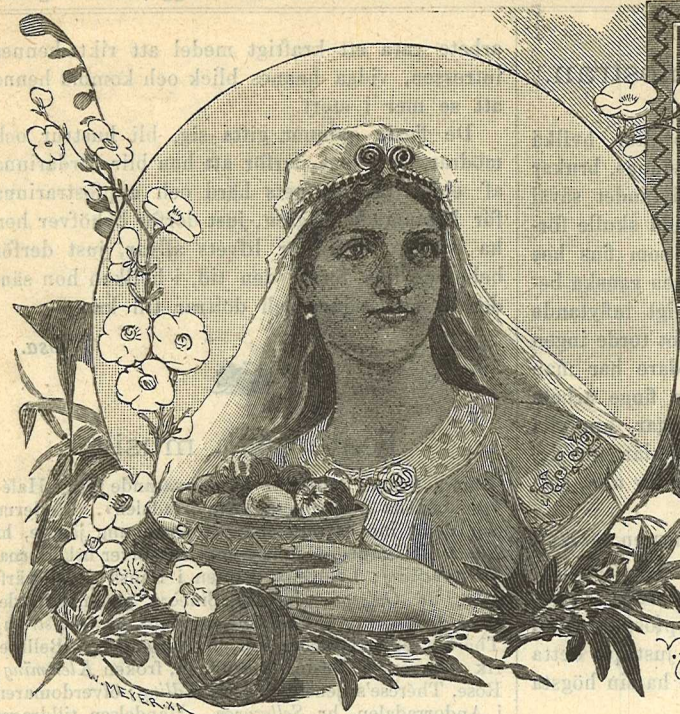

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Idun räknar nu minst 35,000 läsarinor, spridda öfver hela landet.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 8.

Fredagen den 24 februari 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonsspris: 25 öre pr petitrad (= 11 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9—10 och 4—5. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.</p>
--	--	--	---	--

Som man är klädd, så blir man hädd.
Gammligt ordspråk.

Frihet och tvång.

Det är en rätt egendomlig företeelse, att i en tid, då man så oupphörligt ropar på och fordrar frihet inom det andliga området och i alla rent mänskliga förhållanden, då man yrkar på det materiellas rätt att blifva beaktadt och ytterst hänsynfullt beaktadt, att man då förbiser den stackars kroppens högst berättigade fordran på en viss frihet och på att icke i vissa delar blifva allt för hårdt behandlad! På samma gång, som man fordrar, att hjertat och själen skola fritt få »vidga sig», fritt få »andas ut», snör man ihop den stackars kropp, som innesluter just detta hjerta, som skulle »vidgas af lefnadslust». På samma gång man fordrar att få vandra på hvilken som helst af lifvets bekvämliga banor, klämmer man ihop sina fötter i skodon, såsom tortyrinstrument ganska utmärkta, men i hvarje annat afseende olämpliga, och hvilka fortsatta bruk helt säkert skall göra foten oduglig att väl och spänstigt vandra på till och med det slätaste kammar-golf. På samma gång man vill lossa alla de band, som trycka anden, sammanpressar man den arma kroppen på ett vis, som helt enkelt är omenskligt.

Jag vet, att mången är fiendtligt stämd mot den s. k. »frigörelsen» och »likställigheten» för qvinnan, mången gör gäck deraf och härar den. Men är det att undra på? Kan man komma och tala om »frigörelse från förtrycke», när man icke förmår frigöra sig från modets slafveri, som man dock själf pålagt sig? Kan man fordra sjelfständighet, när man icke ens har en ordentlig fot att stå på, utan förkrympta, liktorsprydd, »ömma» fortkomstledamöter och en tung, vacklande gång? Man får förlåta, om sådant väcker löje eller åtminstone tvifvel om förmågan att rätt använda den sjelfständighet, som påyrkas.

Man har så mycket talat och skrivit om snörlifvets skadlighet, om huru farligt det inverkar på kroppens ädlare delar — huru t. ex. lefverna ofta befinnes genom snörning sammanpressad, så att detta förhållande ytterst skadligt

inverkar på kroppens välbefinnande, mycket annat att förtiga — att det ej kan komma i fråga att å nyo här upprepa det, helst det skulle för denna lilla uppsats blifva alltför vidlyftigt. Och när man icke vill tro dem, som sagt detta i första hand, lär det väl icke i andra hafva större verkan. Många försnöda, hopklämda fruntimmer lefva ju och uppnå hög ålder — det är ju ett bevis för att det inte är så farligt! Visserligen — men alla de plågsamma krämpor, det »humör», den »nervositet», hvarmed de plåga sig och andra — hvarifrån kommer detta?

I vår tid, då man så mycket talar om »natur» och det naturliga, ja, egnar det sin dyrkan, är det dock underligt, att man alldeles bortser från det naturliga i detta fall. En smärt midja är visserligen både vacker och naturlig, men blott då den står i förhållande till kroppens öfriga delar, till längd, fyllighet, skuldror, höfter, ålder o. s. v. Men en försnörd midja är hvarken naturlig eller vacker.

Låt oss kasta en blick på en modeplansch hvar som helst — ja, hvarför icke i Iduns senaste modenummer? Der se vi tre bilder, två fullvuxna damer och mellan dem en liten flicka, som uppgifves vara tio år, alla tre klädda i åtsittande kappor. Naturligt vore väl nu, att den lilla tioåringens midja hade mindre eller åtminstone icke större omfång än de fullvuxna fruntimmrens. Naturligt, ja, men icke modernt, hvilket för närvarande är två skilda saker. Och mäter man figurerna, så har den lillas midja jemförelsevis en och half gång större omfång än de vuxna damernas.

Att detta är galet, kan väl ej bestridas, och att det skall vara ohelsosamt och farligt, må väl hvar och en kunna inse, om nu också en och annan står emot och öfverlefver tortyren. Men nu skulle det, förstås, vara så vackert, detta smala lif, så att man för den skull måste taga ad notam det gamla ordspråket: den som vill vara fin, får lida pin? Men är det vackert? Kan någonting onaturligt vara vackrare än det, som är naturligt? Om man nu skulle tänka sig att kläda af dessa dockor — kan väl en

människokropp vara så hopklämd strax ofvan höfterna och så vansinnigt utsvängd strax nedom midjan? Nej, det måste ske med konst, och då kunde man så gerna i den blomliga sidenkappan sätta en klädhängare och en turnyr, som en människa; det skulle ungefär vara lika mycket likt en mänsklig gestalt, som den figur man måste tänka sig insatt i modeplanschernas kostymer. Och förhållandet är öfverallt det samma. Basaren, Mode de Paris, utländska som inländska modeplanscher framvisa alla samma turnyrbehängda klädhängare i »rober» och »redingoter».

Nu invändes må hända, att dessa planscher äro öfverdrifna, och att »ingen människa» kan snöra sig eller brukar snöra sig så. Det är nu en lycka, att man ej kan det, men nog vill jag hafva klara papper på den saken, om jag skall tro, att man icke bjuder till att göra det! Och modeplanschen är ju och förblir det ideal, hvarefter man sträfvar, när man skall följa modet. Och följ det förståndigt — huru många göra väl det?

Men låtom oss nu medgifva, att det är vackert att, äfven när naturen begåfvat oss med riktiga proportioner, knipa in, der vårt härliga skönhetsinne finner det vara för mycket, och lägga till, der något synes oss fattas — med ett ord lappa och fuska på naturens verk, tills vi fått det så likt en svarfvad trädocka som möjligt — låtom oss antaga, att det är vackert! Då ställer sig frågan så: Är det rätt — har man ens rättighet att, för att »förbättra» sin figur, vederstå sin egen helsa och sina efterkommandes? Och då det är till komplett evidens bevisadt, att snörlifvet skadar qvinnan till kroppen icke blott såsom mänskligt väsen, utan lika mycket och kanske ännu mera såsom moder, och i följd af detta naturligtvis hennes ofödda barn — under sådana förhållanden borde det vara hvarje tänkande qvinnas pligt att bjuda till att hörbarbeta ett mode, som är i så många afseenden förderligt. I synnerhet borde väl mödrar kunna från början så rikta sina döttrars uppfostran och smak, att de föredraga det helsosamma och förståndiga framför det ytterst moderna.

Ärade läsarinor, arbeten för spridningen af eder tidning! ➡

Hvad som dernäst faller oss i ögonen vid blicken på denna, eller hvilken som helst annan modeplansch, är att den turnyrbehängda klädhängaren står på ytterst klena och vanskapliga fötter. För att icke tala om den stackars tio-årigas komplett kinesiska stylvor, så trotsar jag någon att kunna framvisa en fot, hvilken af naturen har en sådan form, som den modeplanschern förevisa. En vanlig, oförderfvad människofot har stortån i rak (eller ungefär rak) linie med inre sidan af foten, medan från yttre sidan foten smalnar mer eller mindre fram till stortån. Men den moderna skomakarfoten smalnar från *båda sidor* till en spets midt på foten, så att, man aldrig kan tänka annat, än att stortån är placerad just der, med två kortare tår på hvardera sidan. Och det kan ju också hända att efter några generationer genom konstant pressning från båda sidor våra fötter få denna märkvärdiga form! Men då kommer utan tvifvel modet och vänder skon bakfram eller försöker på annat sätt krångla till en spritt ny fason på skodon, efter hvilken foten då skall förändras. Ty tortyr skall det vara, på ett eller annat sätt, för mensklighetens fötter.

Vidare är med en vanlig, normal fot förhållandet sådant, att alla tårna fritt och obehindradt kunna röra sig och innehafva sitt rätta, naturliga läge. Men skomakarefoten har alla sina tår hopklämda och hoptryckta, så att de icke af egen kraft kunna röras och flyttas, och i stället att ligga ordentligt bredvid hvar andra, ligga de öfver hvar ann, krokiga, ömkliga på allt sätt. Och detta allt för det skon — icke foten — skall vara, hvad man behagar kalla vacker!

Allt våld på naturen hämnar sig sjelf, heter det, och det är nog så. Men, märk väl, det är blott våldet, icke stärkande, sammanhållande band, icke förnuftiga lagar att förekomma sjelfsvåld. Det vore oförståndigt att icke använda ett väl tillsittande lifstykke och skor, som sluta väl till om foten. Detta är nödigt för värmens skull och stödjande, när man rör sig och går mycket. Men det är oförlåtligt oförnuft att snöra lifstycket så hårdt och göra skon så trång, att blodomloppet hämmas eller försvåras, ty deraf kan döden eller obotliga sjukdomar följa. Och det är ett oförlåtligt barbari, när man redan i barnåren börjar misshandla människokroppen, som ju då är fullkomligt värnlös och icke har vare sig makt eller mod att försvara sig.

De som redan äro försnörda och hopklämda må nu hemfalla åt sitt öde — de äro räddningslöst förlorade. Men nog borde man hafva någon barmhertighet med den upp växande ungdomen och unna dem rymliga skodon och kläder, så att deras kropp och deras lemmar få fritt utveckla sig. Skulle det icke vara möjligt att af modets vaxlingar kunna utvälja och behålla det bästa? Eller åtminstone undvika det rent af farliga och skadliga? Och det långa, onaturligt smala lifvet är verkligen ett mode, hvilket alla förståndiga människor borde föresätta sig att bekämpa, liksom också de fotpinande skodonen.

Och detta, om något, borde väl åligga kvinnorna. Man hör dem så ofta klaga öfver att de »icke kunna göra någon nytta», öfver det inskränkta verksamhetsfält, som är dem anvisadt, och mera sådant. Här finnes ett ganska vidsträckt arbetsfält, en stor och nyttig verksamhet, som blott väntar på arbetare. Men här gäller det, ty värr, mer än djur, må hända att säden är mycken och arbetarna äro få. Arbetet är ej heller så lockande, ty här måste man mest arbeta med eget föredöme.

Men skulle man ej kunna göra ett och annat försök?

Mathilda Langlet.

Flickor och samuppföstran.

Som ett af de lyckligaste resultat, hvilka genom samuppföstran skulle vinnas, brukar framhållas, att det qvinliga inflytandet såväl från lärarinnors som kamraters sida skulle förmildra den tendens till råhet, som fins hos mannen, och som redan hos gossen ganska bestämdt framträder. — Att qvinligt inflytande ofelbart har denna verkan, deremot torde ingen invändning hafva gjorts. — Vidare har man sagt, att om gossar och flickor finge arbeta tillsammans, finge lyda samma lagar, uppfylla gemensamma pligter, de skulle få klart för sig, att sedelagens kraf är det samma för alla, oafsedt till hvilket kön de höra.

Den uppfattningen, att det finnes en särskild moral för mannen och en annan för kvinnan, för denna uppfattning med dess olycksdigra följder bär åtskiljandet under uppföstringsåren en stor skuld, och det är väl just på detta område, som samuppföstran torde ha sin högsta uppgift att lösa.

Frågons motståndare göra mot dessa påståenden endast lamma invändningar, och äfven af den i detta fall mest kätterske kan man få höra: »Ja, för gossarne vore det nog bra.»

I allmänhet tycker man sålunda, att gossarne skulle må bra af det qvinliga kamratskapet, liksom det i allmänhet framhålles, att gossarne och således männen i moraliskt afseende skulle bli den egentligt vinnande parten.

Nå, men *flickorna* då?

Ja, då det gäller hvad flickorna skulle vinna genom denna reform af undervisningen, då blir man genast mycket skeptisk. En af samuppföstrans varmaste förkämpar i vårt land, hvilken ord på detta område troligen kommer att väga tungt i vågskålen, har, då det gäller nyttan för flickorna, inskränkt sig till sådana osäkra och blygsamma yttranden som: »Vore det ej obilligt att fränkänna det manliga elementet allt inflytande?» eller »Skulle inte äfven den bättre delen af menskligheten kunna behöfva ett förädlande inflytande?» o. s. v.

Jo, jag är viss, att man af samuppföstran kan hoppas fullt ut lika mycken, ja mer båtnad för kvinnorna.

Huru än en gång i framtiden förhållandet mellan mannens och kvinnans intelligens må utjemnas, nu är det väl dock ett faktum, att genomsnittskvinnan är till sin intellektuella utveckling mindre avancerad än genomsnittsmannen. Detta dock antagligen beroende på den uppföstran hon hittills fått och det instängda lif hon för. Som det nu är, har kvinnan mer småaktiga hänsyn än mannen; hon har mindre rika intressen, hon ser mer sällan än han utöfver den närmaste krets, som omger henne, det är hon, som hårdast tilldrar de konventionella banden — och härigenom blir hon sjelf en fiende till sin egen frigörelse och hindrar, att den del af kvinnans intellektuella kraft, som hittills varit obegagnad, lemnas som insats såväl i det enskilda som i det offentliga lifvet. Och dessa betänkliga brister hos kvinnan visa sig tydligt redan hos flickorna under den första skolåldern.

Gossarne äro mer storslagna, mer sanna, mer pålitliga, om ej i sitt arbete, så personligen. Flickorna äro mer småaktiga, mer pjåskiga och nyckfulla.

Om nu samuppföstran infördes och kvinnorna i tid finge vänja sig vid ett allvarligt arbete tillsammans med männen med ty åtföljande tankeutbyte, så, medan hennes qvinlighet mildhet, renhet, samvetsgrannhet å ena sidan vore till välsignelse, skulle å andra sidan detta sam-

arbete vara ett kraftigt medel att rikta hennes intressen, vidga hennes blick och komma henne att se mer i stort.

De flesta kvinnor gifta sig, bli hustrur och mödrar, och just därför att hon blir vårdarinnan af elden på hemmets härd och uppföstrarinnan för kommande släkten, just därför behöfver hon ha vaken blick för livvets allvar, just därför behöfver hon förstå den tid, i hvilken hon sänder ut sina söner och döttrar till kamp.

Lisa.

Teater och musik.

Stora teatern repeterar för närvarande flitigt Halévys komiska 3-aktsopera »Andorradalen». Rollerna och deras innehafvare äro: Stephan, ung jägare, hr Lindblad; Saturnin, uppsyningsman öfver fiskerierna, hr Rundberg; Lejoyeux, kapten i fransk tjänst, värfvare, hr Ohlsson; Jacques Sincère, gammal herde, hr J. Örtengren; L'Endormi, sergent, hr Grafström; Thérèse, arrendatorska, fru W. Strandberg; Belline, rik artagerska, kusin till Stephan, fröken Klemming; Rose, Thérèse's tjänstflicka, fru Edling; öfverdomaren i Andorradalen, hr Sellergren. Händelsen tilldrager sig under Ludvig den femtondes regering i republiken Andorra, belägen i Pyreneerna på gränsen mellan Frankrike och Spanien.

— Å denna teater har återupptagits »En middommarnattsdröm» med delvis ny rollbesättning. Sålunda spelas Hippolyta af fru Fahlman; Helena af fröken Bäckström; Titania af fröken Brandt; Oberon af hr J. Örtengren; Qvitten och Spole af hrr Ervfall och Bäckström. För öfrigt är rollbesättningen den samma som under förra året.

Dramatiska teatern uppförde i onsdags för första gången och naturligtvis för fullt hus 3-aktskomedin »Abbé Constantin», bearbetning af Hector Crémieux och Pierre de Courelle efter en roman af Ludovic Halévy. Stycket rönt afgjord framgång. För dagen hinna vi endast uppräknat rollerna och dess innehafvare. De voro: Abbé Constantin, hr Hillberg; Jean Raymond, hr Palme; Paul de Lavardens, hr Personne; herr de Larnac, hr Hamrin; Bernard, trädgårdsmästare, hr Norrby; fru Scott, fru Rundberg; miss Bettina Percival, hennes syster, fru Hartman; fru de Lavardens, fröken Ahlander. De nya dekorationerna äro af hr Christian Jansson. Stycket och de spelande rönt lifligt bifall.

En musikalisk högtid af hög rang förberedes till om tisdag, då Musikföreningen härstädes i Storkyrkan kommer att utföra Gunnar Wennerbergs oratorium »Jesu födelse». Säkerligen skall ingen älskare af gedigen och god musik försumma att infinna sig vid detta sällsynta tillfälle.

Konst och literatur.

Theodor Blanch's konstsalong, som till följd af den mörka årstiden varit stängd några veckor, öppnades åter i går med en ny utställning, omfattande oljemålningar, aqvareller och pasteller af in- och utländska framstående konstnärer, hvaribland främst märkes en större tafa »Jesu bergspredikan» af den berömda professor Fritz von Uhde. Vi torde framdeles återkomma till den vackra utställningen.

En intressant tafeutställning kommer om någon tid att öppnas i Konstakademiens lokal, upptagande den nyligen aflidne professor Wilhelm Wallanders efterlemnade samling af aqvareller och skisser äfvensom oljemålningar.

En koketts bekännelser.

Skiss för Idun

af MIA.

»Du est la femme?» bruka fransmännen som du vet säga, när något är på tok, fortfor fröken Ebba. Jag vill visst inte neka till, att frågan rätt ofta är på sin plats, men ännu oftare äro männen sjelfva till största delen skulden till de dårskaper de begå. Det var endast på skämt som jag emellanåt

Bilder och text

från

MODEVERLDEN

Bihang till

❖ IDUN ❖

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR QVINNAN OCH HEMMET

N:r 2.

Februari

1888.

Moderevy.

Elveckade, släta, föga uppuffade dräkter, harmoniska, vackra färger och otaliga variationer af paranta garneringsartiklar i snörmakeri och perlor bidraga alla i rikaste mått att höja årets sällskapstoalletter.

Hvilken betydande plats frågan om en dräkts klädsamhet ständigt intager, behöfver troligen ej framhållas. Der vid lag måste ju smak och öfverensstämmelse med hvars och ens egen personlighet komma till sin fulla rätt och verka afgörande i hvilket fall som helst. Att detta nu för tiden, må hända mera än hittills, vinner gehör hos äfven våra damer, orsakas otvifvelaktigt af de idéer, som röjas i vår tids framåtsträfvanden, i synnerhet med afseende å helse och verklig komfort. Att bära modejournalens noggrant utarbetade dräkter, sak samma om dessa äro för den enskilde klädande eller ens med smaken öfverensstämmande, sådana uppoffringar uppskattas föga öfver värdet af tänkande menniskor.

Vi hafva alltså redan tagit ett betydande steg på ett område, der vi kvinnor äro de i såväl sällskaps- som hvardagslifvet tongifvande. Så mycket större anledning hafva vi att glädja oss åt den frihet, som äfven våra utländska moder erbjuda i detta afseende.

Under den närmaste framtiden torde, som ofvan redan är nämndt, de släta, raka dräkterna försvara sin plats, all den stund de lemna obe-gränsadt tillfälle för figuren att framträda i en mera helgjuten form.

Såsom ett lyckligt sätt att moderera denna lätt till öfverdrift ledande enkelhet, har man sökt anbringa ett och annat *draperie apropos*, hvarigenom den undre släta, djupt veckade drägten vinner ännu mera såväl i utseende som klädsamhet.

De korta supédräkterna stå fortfarande såsom de förharskande; dock har släpet i viss grad återeröfrat sin rättmätiga plats. Man vill gerna framhålla den elegans, som detta, väl anordnad, onekligen gifver åt sin bärarinna. Dock stannar det tills vidare endast vid ett

löst och medels knappar lätt afhäktadt sådant, hvarigenom drägten för öfrigt blir fullkomligt oberoende af denna nya prydnad.

En egendomlig effekt erbjuder ett släp af mörk sammet, plysch eller siden under en öfverklädnad af ljus väfnad, tyll eller spetsar. Den harmoni, som vid dessa tillfällen måste råda i färgsammansättningarna framträder aldrig med en så lycklig verkan, som just i anordningen af en dylik dräkt. Hvita eller crème-färgade spetsöfverklädnad afslutas med mörk-

sort, kunna framställa en smakfull supé- eller salongstoallett.

De alltjemt omyeckta svarta dräkterna förfärdigar man företrädesvis af randig *moirée*, säsongens älsklingstyg, men äfven af randig eller slät atlas, samt garnerar dem med svarta *chantillyspetsar*, *perlbroderier* och *snodder*. Vid större anordningar, såsom t. ex. vid släp, föredrages oftast det snibbigt, så väl bak- som fram till uringade klädningslifvet, hvilket i sådant fall, i synnerhet på allvarigare, icke bal-toalletter fullständigas med isättning af samma tygsort som släpets, hvarvid man otvifvelaktigt ofta kan finna användning för mängen gammalmodig bal- eller supédräkt.

Af allt detta framgår, att en viss grad af sparsamhet kommit till sin fulla rätt vid ordnandet af nya moder. Åter igen ett hoppgifvande tecken!

För den dansanta ungdomen bibehålles emellertid de korta toalletterna, hvilka nedtill garneras med veckrika rysch, hvari man här och hvar instuckit en blomma. Huru många vackra och anslående färger än finnas att välja på bland de nu inkomna lätta *gasirs-* och *voiles-*tygerna, förmå de dock ingalunda undantränga den gulhvita färgen, hvilken ännu står främst vid valet af balttyger och, garnerad med band och blommor, lämpar sig ytterst väl. De långveckade klädningarna prydas med snodd- och perlbroderi, mellan vecken inskjutna mörkare tygsorter eller med blommor.

Breda sidenskärp äro synnerligen klädsamma för smärta figurer, och efter det skärpändarne i en knut löst för-enats kring midjan, afslutas de med inknutna fransar eller

kordonger. Bland de högst moderna guld- och silfverrandade tyger, hvilka utgöra en ny seger för tygfabrikanterna, finnas otroligt vackra variationer, och i synnerhet vid anordnandet af maskeradkostymer äro vi i tillfälle att på bästa sätt pryda oss i orientalisk färgrik prakt. Imiterade indiska linne- och sidentyger, ja, till och med verkliga orientaliska broderier kunna i våra större mode- och sidenaffärer erhållas till otroligt billiga priser. Under den nu rådande säsongen torde detta ingalunda vara ovälkommet.

Fig. 1—3. Dräkter för barn om 6—10 år.

röda, laxfärgade, mörk- eller olivgröna, violetta eller bronsfärgade släp, med hvilka i så fall det ärmlösa lifvet måste öfverensstämma. Ärmarna utgöras vanligtvis af tyll eller spetstyg. De fördelar, som sålunda kunna vinnas genom möjligheten att lyckas finna användning för fjorårets så använda spetstoalletter, behöfva troligen ej påpekas. Den tillgång på spetstyger och tyll, som dessa senare ovilkorligen kräfter, lemnar vanligtvis ett tillräckligt stort materiel, för att man nu utan synnerlig kostnad skall, med tillhjälp af en dertill passande tyngre tyg-

Fig. 4. Dräkt för flickor om 6—8 år.

I fråga om hårets uppfästning fordras en hög frisur. Bucklor samt lösa knutar böra helst anordnas strax ofvan den från större pannlugg befriade pannan. Blommor ordnas i spetsiga buketter, hvars stjekar döljas under en rik hårknut. Blomdiadem och kransar användas mycket, i synnerhet om motsvarande guirlander anbringats å klädningen. Mörka sammetsblommor bilda ofta ett pikant afbrott i ljusa spetsdräkter och äro af god verkan.

För att tillmötesgå flere af våra läsarinners önskan med afseende å ansaffandet af lätt arrangerade dräkter för barn och ungdom, hafva vi i detta nummer särskildt sökt åstadkomma sådana. Och då vi nu förnämligast sysselsätta oss med ytterdräkter, vore det vår afsigt att om möjligt redan i nästkommande nummer lemna en utförlig redogörelse äfven för inner- och underdräkter, hvarvid vi särskildt skola taga hänsyn till de förändringar, som föranledts af hygieniska skäl. Tills vidare lemna vi alltså beskrifning på närstående modeller, hvilkas enkelhet utan tvifvel torde blifva af åsyftadt värde för våra ärade läsarinna.

Fig. 1. Dräkt för en 10 års gosse. Öfverrocken med sin dubbla krage förfärdigas af beigefärgadt, brunrutigt fantasyg. De stora trä-

knapparne, med hvilka rocken knäppes, böra helt naturligt öfverensstämma med klädets färg.

Damaskerna af svart getskinn knäppas med prydliga spännen.

Mössan bör vara af samma materiel som öfverrocken.

Fig. 2. Dräkt för en 8 års flicka. Underklädningen är sydd af rutigt tvåfärgadt ylletyg. Den grå modiefärgen har här användts för vår modell. Öfverklädningen, hvilken är öppen framtill och i sidorna består af brun plysch. Uppslagen å bröstet samt ärmuppslagen göras af samma tygsort som underklädningen. Hela öfverklädningen sammanhålls af en bronserad agraff. Hatt af mörkgrå plysch, prydd med rosafärgade sidenband.

Fig. 3. Dräkt för en 6 å 7 års flicka. Klädning af i kastanjebrunt och fuchsrött rutigt kläde. Kjolen lägges i djupa plissëveck. Den jacklika, framtill öppna koftan prydes af bronserade stälknappar. Västisättningen, rikt rynkad, bör vara af kastanjebrunt *surah*, äfvenledes skärpet såväl som kragen och ärmuppslagen. Hatt af kastanjebrunt filt, monterad med sammet och plymer i samma färgnyans.

Fig. 4. Dräkt för flickor om 6—8 år. Den bruna yllekäddningen är framtill och på sidorna garnerad med modiefärgadt *soutache*. Det framtill veckade lifvet af i den bruna modiefärgen hållet ylletyg har man prydt med en fichyartad veckning, hvilken fästes på ena sidan medels bruna snörmakerier af ylle. De veckrika ärmarna aflutas med manschetter af *soutache*, hvilka snöras i hop. Hatten af gulbrun filt garneras enkelt; endast med sidenband och några plympennor. (Se för öfrigt mönsterbilagan!)

Fig. 5. Dräkt för en 8 års flicka. Rysk öfverklädning af grått kläde med uppslag af utterbräm. Kjolen lägges i efterveck, hvilka fästas under lifvet, och härunder lägges en dubbel kordong af

Fig. 5. Dräkt för en 8 års flicka.

Fig. 6—7. Promenadkostymer.

utterfärgadt silke, sammanhållen med en agraff, likaledes af silke. Den spetsformiga isättningen göres af i grått och utterfärg randad sammet. Till denna dräkt är den äfven af utterfärgadt plysch framställda hatten synnerligen att förorda, hvilken senare i alla händelser endast bör prydas med bandrosetter och gråa plymer. (Se för öfrigt mönsterbilagan!)

Fig. 6. Promenadkostym. Öfverklädningen af smaragdgrön silkesdamast, fodrad med ylletyg, garnerad med utterfärgadt plysch, prydd med snörmakerier. De på kappans båda sidor anbragta spetsformiga ficklocken äro af plysch och silkesdamast och kantade med kordonger. Den gråa filthatten prydes på höger sida af en grå fogel, för öfrigt monteraras den med utterfärgadt plysch och en guldagraff.

Fig. 7. Promenadkostym för en ung flicka. Denna dräkts underklädning består af mörkgrå kasimir öfverklädd med i färgen öfverensstämmande knollrig plysch. I klädningens bägge sidor anbringas markerande breda uppslag af rödbrun sammet. Öfverdelen af klädningen garneras med en panierartad tunik af mörkgrönt kasimir, kantad med ett rödbrunt sammetsuppslag. Den öppna jackan göres likaledes af kasimir. Uppslagen å lifvet samt ärmuppslagen bestå af rödbrun sammet, västen af mörkgrå knollrig plysch. Den gråa filthatten fodras med rödbrun sammet, och prydes med band samt på höger sida en röd fogel. (Se för öfrigt mönsterbilagan!)

Fig. 8. Kappa för en 10—12 års flicka. Denna kappa förfärdigas af utterfärgadt fantasyg med inväfda plyschränder. Framstycket skäres i

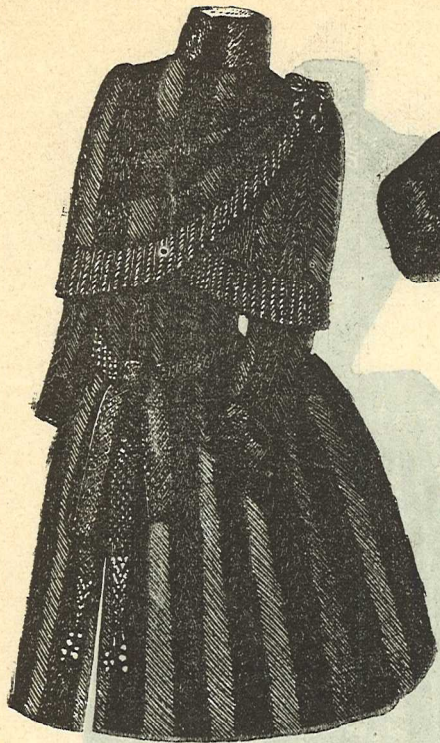

Fig. 8. Kappa för en 10—12 års flicka.

prinsessform, och ryggstycket nedanför midjan ordnas i djupa efterveck. Ett galler af snörmakeri användes till skärpet, som löst anbringats för att markera det temligen långa lifvet. *Pelerinen*, en af årets nyare modeller, går i kors öfver bröstet, uppveckas på venster sida och fästes på axeln medels en snörmakeriagraff. För att ännu mera höja det hela pryder man *pelerinen* med en gedigen yllefrans.

Fig. 9. *Tock* (Toque). Denna modell, som till sitt ursprung är den italienska *Toccan*, ett slags rundt omkring veckad hatt med platt kulle och smala bårder af sammet, satin o. d., framställes här af samma tygsort, som den i fig. 4 beskrifna kappan. Den förses likaledes med silkesvadderadt sidenfoder och med ett bräm af skinn, helst råf, samt ett imiteradt räfhuft.

Fig. 10. Drägt af blågrått ylle och sammet. Den 220 centimeter vida kjolen består af plisserade längder af ylletyg, hvardera 25 cm bred, omväxlande med i mörkt nyanserad, med snoddbroderi försedd sammet. Det på venster sida veckade och öfver klädningens framsida öfverfallande ylle draperiet är på högra sidan löst sammundraget genom en slinga af silkeskordong och fasthållles härigenom vid kjolen. Fig. 3 visar venstra sidans anordning af bakdraperiet, hvilket likaledes är upphängt i en kordongslinga. Det släta lifvet, af samma slags tyg som draperiet, är framtill djupt uringadt och visar en hjertformig med broderi utsirad isättning af sammet. Slag af *krimmer* omgifva bägge sidorna af isättningen från axeln ned till klädningslifvets spets. Ståndkragen är, liksom ärmuppslagen, af sammet och förses med broderier. (Se för öfrigt mönsterbillagan!)

Fig. 11. Drägt för flickor om 5—7 år. De breda motveck, som utgöra sjelfva kjolen, prydas hvar och ett med *soutache* broderier i blått, äfvenså det förlängda lifvet, hvilket markeras af ett i zigzag ordnadt sammetsband. Isättningen och ståndkragen utgöras af blå plysch. Västuppslagen böra deremot vara af i färg öfverensstämmande siden. De på ryggen anbragta stora bandöglorna har man åstadkommit af tjocka, breda ripsband. Hatten, hvilken likaledes är förfärdigad af blå plysch och prydd med bandöglor, bildar en klädsam

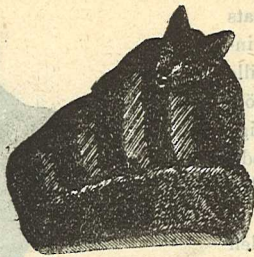

Fig. 9. *Tock* (Toque).

Fig. 13. *Kappa*. Dessa s. k. »*Toscas*» äro i hög grad omtäckta och utgöra årets mest anslående kappmodeller. Den, som vi här framställa, är utförd af mörkblått med röda plyschränder randadt siden, och fodrad med mörkblå *faille* (ett slags storprickigt sidentyg). Lika så kapuschongen »*bonne femme*». Ärmarna göras i *pelerinform* och fodras äfvenledes med mörkblå *faille*.

Fig. 14. *Kappa*. Såsom en pendant till »*Tosca*» uppträder ännu en ny modell den s. k. »*Felix*», hvilken, förfärdigad af silfvergrå moirérandad silkesplysch gör sin medläflare platsen stridig, synnerligast i fråga om elegans. Då »*Tosca*» bibehåller ett visst drag af smakfull enkelhet, söker modell »*Felix*» i sin mon att verka imponerande genom de längs utåt sidorna

afslutning på den i öfrigt mycket nätta barnkostymen.

Fig. 12. *Liten kappa* (mantelet) af plysch. Denna kappa af brun plysch är försedd med ett vadderadt foder af *surah* i samma färg. Framstyckets rika utsirning består af ett dyrbart snörmakeri i form af breda spetsar, och fjädergarnityret, som pryder de öppna ärmarna, öfverensstämmer med yttertygets färg. En nedfald krage, kantad med likaledes bruna band afslutar det hela, hvarefter kappan knäppes, ej med knappar, utan helt omärkligt med hakar och hyskor.

nedfallande ärmarna »*à la juive*». Dessa, såväl som det med dem sammanskurna ryggstycket äro af silfvergrå silkesplysch, fodrad med silfvergrått siden, och försedda med bräm af blåraf. Kragen likaledes af blåraf.

* * *

Det är endast motvilligt vi i texten till dessa modeplanscher framhållit användandet af foglar såsom prydnader för vintersångens hattar. Då det dock skett, har det allt jemt varit med tanke på, huru *dessa* moder ovilkorligen äro stridande mot all mänsklig känsla. Men vi hafva här vid lag visat en opartiskhet, som bör rättfärdiga den dom vi nu söka fälla, då vi vädja till våra ärade läsarinners eget sunda omdöme och framkasta frågan: bör ej något göras för att om möjligt förminska importen af dessa bevis på onaturlig grymhet af oss människor?

Här vid lag måste en hvar sjelf uppträda till de »långsamt och försigtigt ihjälpinade småfoglarnes» försvar, om också blott genom att underlåta att köpa dessa offer. Ty hvilken kvinna skall väl med lugnt samvete kunna vara medveten om, att hon uppmunt rar ett allmänt känt och till alla delar oförsvarligt djurplägeri? Hvilken kvinna skulle väl i sin hatt

Fig. 10. Drägt af ylle och sammet. Fig. 11. Drägt för en 5—7 års flicka. Fig. 12. *Liten kappa* af plysch.

Fig. 13. Kappa, modell »Tosca».

vilja bära t. ex. sin lilla döda kanarie-fogel, om denne pressats och omskapats till en lämplig hattprydnad? Åhnej, ingen hoppas vi! Och dock hade den lille älskligen må hända dödt en naturlig död, då deremot de tusentals små oskyldiga kråk, hvilka dagligen utbjudas hos modister och på våra större modekontor, redan lefvande invigts åt sin grymma lott.

Det beror således på de utanför den obevekliga modeverlden stående qvinnorna att icke blindt underkasta sig dess lagar, utan tvärt om genom sin motvilja i fall sådana som dessa, söka inverka på dem och så mycket som möjligt finna ett lyckligare sätt att pryda sig än med »liken af oskyldiga djur».

Kompletteringsnumret,

innehållande allt det hufvudsakligaste af uppsatserna i de fyra första numren, är nu färdigt och har expedierats till alla postanstalter i riket, hvilkas beställningar å dessa nummer ej förut kunnat expedieras. Postprenumeranter, som äro i saknad af de fyra första numren, böra alltså vända sig till den postanstalt, der de prenumererat å Idun, så erhålla de nyssnämnda nummer.

Red.

Fig. 14. Kappa, modell »Felix».

Kalaset.

Herr Kalkon skulle hafva en bjudning en dag, och han bjuder på middag, förstås; der är fint, må man tro, ty med väldiga tag fröken Anka och äfven fru Gås hafva putsat och fejat i gården så grant, ej blott fint, såsom alltid — nej, riktigt galant bör det bli för att vara i lag.

Fru von Höna, herr Tupp, herr von Tjäder dazuhafva bjudits med präntade bref, herr von Hjerpe och Skata, en hvar med sin fru, emot midda'n i hönsgården klef; det är slaskigt på vägen och backig den är, och att vandra den blefve för stora besvär, derför åkes för alla de sju.

Herr Kalkon och fru Gås uti förstugan stå, och de buga och niga så nätt, fröken Anka i rummen syns granskande gå, ja, hon trippar så fjedrande lätt; fru von Höna hon tager så glädtigt i famn, sin väninna hon nämmer med kärliga namn för det nöje dess ankomst beredt.

Sent omsider de alla välkomnats så kärt, och i matsalen stiger man in, der man lär sig, »hur litet allt verldsligt är värdt», blott man får — proppa magen rätt stinn; liksom sällskapet rätter med omsorg man valt, der fins fräsande stekar och öl som är svalt, — det gör godt i högvördiga skinn.

Den som vill tar en sup till sin smörgås med smak och upplåter sin mun med ett smack, och sitt krås kan man smörja båd' framme och bak och till sist bör man säga ett tack; herr von Hjerpe han hostar, på glaset han slår, bak om örat helt sakta, omärkligt han klår, han har råkat i högsta extas:

»Hvad är vänskapen värd, om ej nyfödd den blir uti samqväm så här då och då? Ej i striden alltjemt och med nedfaldt vizir kan en kämpe ju mäktas att stå, — se, derför ibland grannar och vänner med fröjd får man prata en stund — och sig äta förnöjd, derför tacka vi alla också.»

Derpå tackas vår Herre för syns skull ett grand, men värdinnan och värden dess mer, och man bugar och niger och tager i hand, så förbindligt och hjertligt man ler; nu cigarrer och punsch man åt herrarne bär, hvarje dam hos värdinnan i förmaket är, uti album och planschverk man ser.

Snart cigarrerna blossa och punschen bärs in, och man smuttar dess nektar så glad; så hjertinnerligt lycklig och nöjd i sitt sinn' herr von Skata en visa då qvad, och när visan han slutat, ta's spelbordet fram, der man sätter sig ned under småtrefligt glam; herr von Tupp slår en munter tirad.

Men i förmaket äter man mandlar och frukt och sin nästa man rättvisa gör; sina pigor då lär man båd' seder och tukt, — för hvar andra man rosor blott strör... Men der kommer ju en, som från herrarne rymt, knapt af honom förstulet man märkt blott en skymt, förr än sqvallret förstummas — och dör.

Dock, hvar qväll skriker undan och denna också, klockan elfva man bjudes på te, men rätt mycket derjemte på bordet syns stå, (stackars magen får sträfvå för tre!) »lilla supen» förstås och assietter i mängd, utaf skålar och fat en förfärande längd uppå bordet man nu kan få se.

Så man griper sig an i sitt anletes svett, — det fins mödor i denna vår verld; o, du arme, som aldrig har pröfvat dem rätt, gå till bordet, der blifver du lärd! Fast än mått skall man äta, — och detta man gör, ej man törstar — men dricker, och detta derför: så är plägsed vi nordmanna-härd.

Snart dock kaffe har druckits och tiden flytt bort, öfver midnatt det länge se'n är. Med en klagan, att tiden har varit så kort, nu man tackar för alla besvär, man tar afsked och beder att icke bli glömd, och just derför en bågare ännu blir tömd, ack, hvad värden för alla är kär!

Så ha äntligen alla då kommit till vägs, och nu ljuder det ej som förut; om värdinnan och värden ej artighet sägs, tvärt om är den då alldeles slut.

Öfver vägen man svär och den drumlige kusk, se, »han är då just riktigt en omöjlig slusk, som ej lärt sig ett dugg veta hut.»

Herr Kalkon och fru Gås äro sömniga nu, Fröken Anka ej trippar så lätt, — man gör nar af Herr Tupp och hans skrockande fru, hvarje gäst står sig nu ganska slätt; och »den pigan, det söliga, drumliga nö», emot morgonen ändtligt hon diskningen slöt, detta nöje fick hon sig beredt.

Jemand.

På förekommen anledning

få vi beträffande tidningens distribution meddela:

att Iduns hela hufvudstadsupplaga (således äfven den del, som går genom boklädorna och tidningskontoren) befordras genom Stadsposten, hvilken senast kl. 9 hvarje torsdagsafton får upplagan sig tillsänd för att tidigt följande morgon kunna börja utdelningen af den samma; att postupplagan alltid under loppet af fredagens förmiddag aflemnas till K. Postverkets tidningsexpedition; samt

att den del af upplagan, som går genom hrr bokhandlare i landsorten, likaledes på fredagens förmiddag levereras till nämde hrr bokhandlares gemensamme kommissionär här på platsen (undantagandes de exemplar, hvilka enligt order sändas direkt i korsband, och expedieras dessa försändelser likaledes på fredagsförmiddagen).

Redaktionen.

För

**Modeaffärer,
Kramvaruaffärer,
Syateljörer**
att beakta!

För dylika affärer torde ingen lämpligare annonstidning kunna uppletas än Idun och dess modetidning, all den stund Idun är den enda verkliga tidning här i landet, som är afsedd särskildt för fruntimmersverlden. Också har den från sitt första uppträdande rönt en så liflig framgång, att den redan nu räknar minst 35,000 läsarinor i alla delar af landet. Modetidningen utkommer en gång i månaden och följer då med månadens sista nummer. Nedre delen af dess sista sida äfvensom marginalerna äro anslagna till annonsplatser. Annonspriset är 50 öre pr pettirad i modetidningen samt 25 öre i hufvudnumret, hvilket senare utkommer hvarje vecka.

Obs. i Den, som med sina annonser särskildt vill träffa fruntimmersverlden, bör framför allt ej försumma att annonsera i Idun och dess modetidning.

Redaktionen.

gaf en och annan favör åt grefve — —sköld, en menniska till den grad naivt narraktig, att han blef rolig. Grefven, som nyss fylt 30 år, var husar, och en otypligare figur hade säkerligen aldrig suttit på en hästrygg. Trots sitt röda hår, sina stripiga mustacher, sin fränkiga hy och sin allt utom aristokratiska näsa, som med sin röda färg och sin kuriösa form påminde om en upp och nedvänd jätterädisa, ansåg sig grefven i hög grad ega damernas bevägenhet.

Mot slutet af säsongen två år efter hofpredikantens famösa anbud blef jag genast föremål för hans speciela beundran, sedan vi några månader förut förestälts för hvar andra på en middag, vid hvilken han råkade bli min granne vid bordet.

Att grefven vid samma tillfälle ansåg sig ha fått en rival om min ynnest i hofjägmästaren — —klo, förvånade mig ej. Hofjägmästaren och jag voro bekanta sen gammalt, och den uppmärksamhet han visade mig hade alltid varit baserad på denna mer, än treåriga vänskap.

Emellertid uppstod från den der middagen en täflan mellan de bägge herrarne att, hvar de sammanträdde med mig, öfverträffa hvar andra i älskvärdhet och artighet. Så fort den ene ett ögonblick lemnade mig, var den andre genast beredd att intaga hans plats.

Jag kan inte neka till, att denna galanta ridderlighet intresserade mig rätt mycket. Ungdomsminnena från skridskobanan på Nybroviken, då det alltid var minst två af de största gossarne, som samtidigt täflade om min ynnest till dess det slutade med, att en af dem måste ge vika för den andre, döko åter upp och togo gestalt i hofjägmästaren och grefven, bägge lika stora tjufpojkar för resten.

Mina sympatier hade min vän hofjägmästaren odelade, så mycket kan jag emellertid försäkra. Det låg alltid något af frisk, landtlig naturlighet i hans umgänge och konversation, som tilltalade och piggade upp den han kom i beröring med, då grefven deremot var en typ för den blaserade Stockholmskavaljeren, som söker agera nordens parisare comme il faut.

Det var visst tionde gången, på en bal hos öfverste ***, som de bägge herrarne spelat rollen af rivaler för nöjet att, som jag trodde, få — förarga hvar andra.

»För tusan, är den karlen också här i qväll, han är då öfverallt och ingenstades, der man önskar se honom!» brast grefven ut och klämde med en ful grimas fast monoelen i ögonvrån, då han efter första valsen blef varse sin medtäflare.

»Hvar önskar ni då se min vän hofmästaren?» frågade jag.

»Hvar?! Han kan dra åt skogen tycker jag, uppriktigt sagdt.»

»Ni är för älskvärd i er »uppriktighet», men jag för min del föredrager heller era artigheter, herr grefve. Ty tänk om ni vore lika uppriktig mot mig som mot hofjägmästaren hvad skulle jag icke då få höra.»

»Åh, min nådiga, med er är det en annan sak. Er afgudar man, då man gör något alldeles tvärt emot med den der björnen!»

»Så, det var okristligt. Jag hyllar den åsigten, att man skall älska sin nästa som sig sjelf!»

»Bra, tillåt mig då fråga, om ni räknar mig till er nästa?»

»Ja, lika mycket som — hofjägmästaren.»

»Men, min nådiga, ni kan väl icke älska oss båda lika, sade grefven och förde mig bort i en fönstersmyg.»

»Jo visst, lika med mig sjelf! Jag älskar er till hälften.»

»Åh, ni gör mig förtjust.»

»Vänta litet! — och hofjägmästaren till hälften.»

»Men ni glömmar er sjelf?»

»Mig sjelf älskar jag naturligtvis helt! Går icke räkningen ihop?»

»Jo bevars, ni har matematiskt geni och är mycket beräknande, men jag förstår ändå inte riktigt.»

»Förstår ni icke, att ni bör älska hofjägmästaren som jag, till hälften, och er sjelf till andra hälften.»

»Jaså, och er helt! Nu förstår jag,» jublade grefven. »Det går jag gerna in på, låt mig kyssa er hand. Ni har alltså redan anat mina känslor och endast afvaktat ett ögonblick som detta för att låta dem komma till utbrott! Och då ni nu, på ett så spirituellt sätt framtvingat en beklännelse, som länge legat mig på mina läppar, hoppas jag, att ni dermed så att säga velat hjälpa mig på — hur skall jag säga — —»

»På trafven, menar ni, för att uttrycka er kavalleristiskt,» inföll jag mer uppsluppet än salongsmessigt. »Nej visst icke! Ni tycks glömma, att det var ni, som drog den falska slutsats, på hvilken ni baserat detta lustiga känsloutbrott. Ni bör älska hofjägmästaren till hälften och er till hälften, sa' jag och dermed punkt. Detta är kristlig kärlek! Att jag utom den kristliga kärlek jag hyser för er bägge bekant mig vara lika mycket egenkär, är endast ett bevis på blygsamhet, för hvilket jag hoppas att ni håller mig räkning!»

»Hvilken advokatyr! Jag begriper sannerligen ej, hur ormen kunde öfverlista er stammoder Eva. »Med er skulle det säkert aldrig ha lyckats.»

»Hvem vet, kanske frestaren i paradiset var snillrikare än ni, herr grefve.»

»Må hända. Hur var det, bjöd icke han på förbjuden frukt? Sådan bör man akta sig för. — —»

Han var för rolig, den der grefven, och gaf alltid bra rebliker.

»Nåja, ni måste erkänna att jag åtminstone bjudit till att akta mig,» inföll jag.

I det samma kom hofjägmästaren fram till oss.

»Ni är skyldig mig den här polkan, som nu spelas upp,» sade han.

»Ja, jag mins. Var så god och se,» sva-

rade jag och räckte honom mitt program. »Jag var endast rädd att ni glömt den.»

»Jag, glömma er, en så gammal vän, aldrig!» svarade min nye kavaljer och gjorde en stel komplimang för grefven. I nästa minut sväfvalde vi ut.

»Hörde ni hvad grefven mumlade, när vi vände honom ryggen?» frågade hofjägmästaren under en paus.

»Nej.»

»Knap-adel! sa' han, men jag vet inte, hvem af oss han menade,» svarade min kavaljer på sitt muntra, rättframma sätt! (Forts.)

Resultatet af första pristäflingen.

Som vi förut nämnt, hade 36 täflingskrifter inom den för första pristäflingen bestämda tiden ingått. Sedan af dem utgallrats 22, som af en eller annan anledning ej kunnat komma i fråga vid täflingen, har en noggrann pröfning företagits med de återstående 14 uppsatserna. I allmänhet förete de inlemnade uppsatserna brister i stil och språkbehandling, men bjuda på många goda och sunda tankar.

Det utsatta priset — femton kronor — har efter moget öfvervägande tilldömts signatören A. et I. för uppsatsen »Inom hemmets värld». Derjemte har Red. beslutit tillerkänna hvardera af signaturerna Elisabeth och — In — ett extrapris af 5 kronor för deras resp. uppsatser »Några ord om handarbete» och »Hårets hygien», hvarförutom de erhålla Idun gratis under årets trenne sista quartal. Hedersamt omnämmande tillkommer slutligen uppsatserna »I lust och nöd» (sign. *†*), »Några råd till både unga och gamla hustrur» (sign. B. S.), »Metod» (sign. Moster Stina), »Sätt att tvätta och bleka yllekläder, hvilka gulnat af svettning under begagnandet» (sign. C. F.), »Olika synpunkter» (sign. — e) samt »Ordnning i hemmet» (sign. C—I C—n).

Utom de ofvannämnda prisen erhålla pristagarna smakfullt utförda diplom, tryckta i olika färger och upptagande namnet såväl å pristagaren som å den prisbelönta uppsatsen. Dylika diplom tilldelas äfven dem, som erhållit hedersamt omnämmande.

Ofvannämnda signaturer torde hafva godheten för Redaktionen uppgifva fullständiga namn och adresser. Deras uppsatser skola efter hand publiceras i Idun. Början göres i nästa nummer med A. et I:s prisbelönta uppsats. Redaktionen.

Brefåda. H. Svensdotter, Upsala. Efter genomläsandet af äfven detta nummer torde Ni till fullt inse vår afsigt och finna, att edra i slutet af eder ärade skrivelse uttalade förmodanden äro riktiga. Också väga vi hoppas, att Idun allt framgent i Eder skall finna en varm vän och förespråkarska. Är det ej så?

»Marguerite.» Vi hoppas, att Ni har erhållit det saknade numret? Flere insändarinnor. Svar i nästa nummer!

Pristäfling n:r 2.

Sedan tiden för den första pristäflingen nu tilländagått och inom den samma inlemnats ej mindre än trettio sex (36) täflingskrifter, hvilket ju visar, att täflingen väckt ett lifligt intresse, hafva vi beslutit att redan nu anordna en

ny pristäfling, till hvilken vi utsatt två (2) pris ä tjugu (20) och tio (10) kronor.

Det första priset, 20 kronor, utdelas för den bästa berättelse, skiss eller novellett om högst tre breda spalters utrymme (vanlig artikelstil), som inkommit till Redaktionen inom den 7 nästkommande mars.

Andra priset, 10 kronor, lemnas för den bästa samling af råd och rön, som falla inom området för de i de smälare spalterna förekommande afdelningarna för hus och hem. Täflingstiden utgår här likaledes den 7 instundande mars. För att komma under ompröfning vid täflingen om andra priset, måste hvarje samling, som inlemnas, om-

fatta minst 10 korta uppsatser, hvardera om högst 50, lägst 10 rader petitstil (den i dessa smälare spalter vanligast användna), deraf en till hvardera bland någon af följande afdelningar: Våra barn, Klädedräkten, Toaletten, Bostaden, Fönsterträdgården, Handarbeten, Bakning, Tvätt och strykning, Köket, Tjänarne. De insända täflingskrifterna få ej vara förut offentliggjorda. Manuskriftet bör skrivas på endast en sida af papperet och hvarje täflingskrift märkas å baksidan af kvartet med påskriften: Täflingskrift. Hvarje täf-

lingsskrift bör förses med en signatur och förseglad namnsedel biläggas. De i godhet närmast efter de prisbelönade alstren kommande täflingskrifterna komma att hedersamt omnämnas, och förbehåller Redaktionen sig rätt att, om hon så för godt finner, i Idun offentliggöra äfven dem. Stockholm den 8 februari 1888. Redaktionen.

Obs.: Profver sändas på begäran. **Möbeltyger.** **Bostrom & Bostrom** Matör, m. m. Stockholm, 18 Drottninggatan 18. Obs.: Billigaste priser.

LEVERIN & C:o
61 Drottninggatan 61
3 tr. upp
få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.
Med största högaktning

LEVERIN & C:o

Annonser.

Vigde.

Axel Widbeck
och
Selma Nannfeldt
Vesterås den 16 februari 1888. [176]

Födde.

En välskapad sons lyckliga födelse.
Vaxholm den 19 februari 1888.
Augusta Gustafson, Helmer Gustafson.
född Österman. [178]

Död.

Tillkännagives
att min älskade hustru
Augusta Emelia Brandelius,
född Moberg,
stilla och fridfullt afled
i Töreboda fredagen den 17
februari 1888, kl. 1.15 f. m.
i en ålder af 53 år, 5 mån. och
12 dagar,
djupt sörjd och innerligt saknad
af mig, anhöriga och många vänner.
Sv. Ps. nr 33.
[179] **Osc. Brandelius.**

LEDIGA PLATSER.

De båda i förra numret annonserade platserna äro nu upptagna. Red.

Ett praktiskt fruntimmer,
väl hemmastadt i språk, synnerligast tyska, samt kunnigt i bokföring, erhåller angenäm sysselsättning nu genast. Stort afseende fästes likaledes vid en korrekt behandling af svenska språket. Egenhändigt skrifna svar, åtföljda af rekommendationer, torde personligen aflemnas å Iduns Redaktionsbyrå, Sturegatan 8 (ing. från Humlegårdsg. 19) hvarje dag kl. 9—10 och 4—5. [176]

* KÜLLE *

**Svenska Konstväfnader
och Broderier.**

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.
Förklädestyger, ylle och bomull.
Ärtå färger.
Originalmönster.
Bästa materialier.
Beställningar utföras å Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.
Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.) [187]

PLATSSÖKANDE.

En snäll och anspråkslös flicka, som är villig att biträda med de göromål, som förekomma på ett litet sommarställe, kan erhålla god plats under sommaren hos en mindre familj. Svar i biljett till R. S. T. lemnas till Iduns redaktion n:r 8 Sturegatan. [180]

En bättre flicka,

från landsortsstad, som flere år varit lärarinna, önskar sig ny plats för minderåriga. Hon undervisar i vanliga skolämnen, språk och musik. Goda rekommendationer finnas. Svar i biljett, märkt »A», sändes till doktor O. Winslow, Stockholm, Stora vägen 12, 1 tr. upp. [171]

En bättre flicka,

från landsortsstad, önskar sig plats som sällskap och biträde i hushållet hos ett äldre fruntimmer eller gammalt par. Lönepretentioner små. Svar i biljett, märkt »M», sändes till doktor O. Winslow, Stockholm, Stora vägen 12, 1 tr. upp. [172]

DIVERSE.

**EBBA ENGVISTS
LÅNBIBLIOTEK**

17 Hornsgatan 17

utlånar böcker på fördelaktigaste vilkor. [181]

Westerås Tidning.

Tullskyddsvänlig!

Innehållsrik.

Ännonsblad!

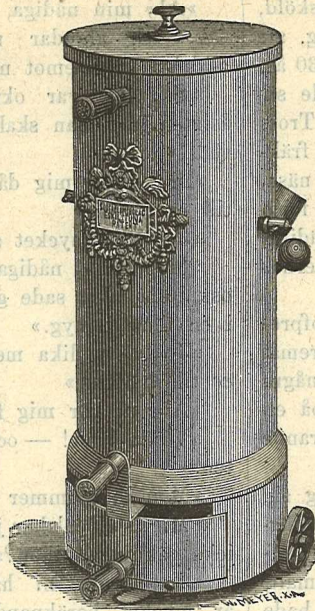
Billig.

Ny.

Westmanlands Allehanda.

Utkommer 2 gånger i veckan och kostar för år endast 4 kr. Lämpar sig väl för annonsering till följd af den jemna spridningen öfv. östra o. mellersta Westmanland. Annonspiset är 6 öre för finstilsrad. **Annonsera!** [174]

Patent.

Värme-
Necessairer

eller

flyttbara Kaminer

från

Söderbloms Gjuteri-Aktiebolag,
Eskilstuna.

Försäljas i Stockholm af Hrr Wiman & Komp., Vasagatan n:r 52, uti hvarje välsorterad Jerphandel och direkt från verkstaden.

Cirkulär och meddelanden sändas på begäran franko.

Öfver 9,500 exemplar äro nu i bruk. [56]

P. G. BJURSTRÖMS

Bosättningsaffär, Lampmagasin och Konsthandel
51 Drottninggatan 51

Stor utställning och försäljning af alla slags

Bosättningsartiklar

Lyxartiklar

och

Konstföremål

i alla möjliga

branscher och

[39] former

I stort sortiment

från enkla och billiga till de mest eleganta och dyrbara.

Allt till de billigaste priser.

Andra upplagan

af

Qvinnans ställning i samhället.

Några inlägg i nutidens sociala spörsmål

AF CLARA SMITT.

Första upplagan slutsåldes under loppet af en månad. [26]

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. **Billiga priser.** Nybrogatan 55.
Obs! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterskor, hemtas och hemsändes, då adress uppgives pr telefon 43 90 eller pr post. [74]

Tidningskontoret

7 Sturegatan (föret n:r 5)

rekommenderar sig uti allmänhetens benägna ynnest. Emottager prenumeration å alla Stockholms tidningar, hvilka hemsändas gratis dels med egna bud eller, om så önskas, direkt från tryckerierna. Beqvämaste prenumeration. Emottager annonser till Stockholms Dagblad, Aftonbladet, Vårt Land och Svenska Dagbladet.

Lager af alla sorters utmärkt goda Parfym, Eau de Cologne, Tvål, flere sorter, Bläck, Blanksmörja, Skrifnaterialier, Gratulationskort m. m., m. m. [93]

Endast 25 öre

för häfte om 48 sidor kostar

Debet och Kredit

af **Gustav Freytag.**

Sista häftena lemnas gratis.

Bokförlagsbyrån. [167]

Maltextrakt-öl,

— det så mycket omtyckta och förordade — från Gnesta Bryggeri, finnes fortfarande å 8 öre i *Frans Lundbergs Maltdrycksaffärer*, St. Gråmunkegränd 1 och Stallgatan 1. Allm. Telefoner.

Kurs i klädsömnad

gives af undertecknad till ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädningar.

Bernadina Nicodemi,

Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g.

Innehållsförteckning.

Frighet och tvång. Af *Mathilda Langlet.* — Flickor och samuppostran. Af *Lisa.* — Teater och musik. — Konst och literatur. — En koketts bekännelser. Skiss för Idun af *Mia* (forts.). — Resultatet af den första pristäffingen. — Pristäffing n:r 2.

Iduns modetidning n:r 2: Moderevy. — Kostym för en 10 års gosse; drägt för en 8 års flicka; drägt för en 6 å 7 års flicka; drägt för en 6—8 års flicka (med mönster); drägt för en 8 års flicka (med mönster); promenad- drägt; promenad- drägt för en ung flicka (med mönster); kapp för en 10—12 års flicka; tock (hufvudbonad); drägt af blågrått ylle och sammet (med mönster); drägt för en 5—7 års flicka; liten kapp (mantelet); kapp, modell »Tosca»; kapp, modell »Felix»; — alla dessa med tillhörande illustrationer. — Kalaset. Poem af *Jernand.*